

ע"פ 52909/03/18 - הגמה דוד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 52909-03-18 הגמה דוד נ' מדינת ישראל
בפני: כב' ס. הנשיאה השופט י' צלקובניק
המעורר הגמה דוד ע"י ב"כ עו"ד יעקב בר
נגד
המשיבה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד דרור שטורק

פסק דין

ביום 18.8.2010 נרשם למערער דוח מהירות, בעקבות נהיגה במהירות של 101 קמ"ש במקום בו מותרת נסיעה במהירות של 70 קמ"ש, על פי הוראת תמרור. מדידת המהירות בוצעה באמצעות ממל"ז. המערער זומן לדיון בבית המשפט השלום לתעבורה ביום 15.2.2011, באמצעות השוטר שערך את הדוח, אולם לא התייצב לדיון, ונדון בהיעדרו, לעונש של פסילת רישיון נהיגה למשך 5 חדשים, פסילה מותנית, וקנס בסך של 2000 ₪.

בחלוף שבע שנים, הוגשה מטעמו של המערער בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו. המערער טען כי "למיטב זכרונו", לא קיבל את הזימון לידיו ואינו מזהה חתימתו; כי לא נרשמה המילה "תקין" או סימן "וי" ליד "בדיקת תיאום" שערך השוטר, מבצע המדידה, כמופיע בדוח, ומשכך יש להטיל ספק בדיוק המדידה.

עוד נטען, כי העבירה שיוחסה למערער הינה כיום עבירת קנס, ומשכך, נוכח הוראת סעיף 5(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ואם ייקבע כי פסק הדין שניתן נגד המערער הינו חלוט, יש לדון את המערער לפי הדין המקל, ולהטיל עליו את הקנס הקצוב כיום בצד העבירה, על פי מהירות הנסיעה שיוחסה למערער.

בית המשפט קמא דחה בקשתו של המערער לביטול פסק הדין, וקבע כי המערער בחר שלא להתייצב לדיון, וכי המועד להגשת הבקשה לביטול פסק הדין חלף לו "לפני שנים רבות וארוכות"; עוד נקבע, כי אין לקבל בקשה נוספת של ב"כ המערער לקיים דיון לצורך גיבוש הסכמה עם המאשימה.

בערעור שבפני חזר ב"כ המערער על הטענות שעמדו ביסוד הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בבית המשפט, וביקש להורות על ביטול פסק הדין והחזרת הדיון לבית משפט קמא, או לחלופין, לדון את הנאשם לקנס הקבוע כיום בצד עבירת הקנס (1500 ₪).

לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

מהחומר המצוי בתיק בית המשפט עולה, כי המערער מסר תגובה מפורטת לשוטר בעת רישום הדוח, ואף נערך לו שימוע בפני קצין משטרה כעשר דקות לאחר רישום הדוח. נסיבות אלה מצביעות על כך כי הדוח, הכולל את מועד הדיון בבית המשפט, נמסר למערער, ומשכך אין בפיו של המערער כל טענה ממשית לעניין אי ההתייצבות לדיון. עוד אציין, כי המאשימה בבית משפט קמא, הציגה אישור מסירה מיום 23.2.2011, שנתקבל אצל המערער, לעניין הקנס שהוטל

עליו במסגרת גזר הדין קמא, ואף זאת, ללא תגובה כלשהי מצד המערער, שלא טרח לפנות לבית המשפט קמא לברור העניין, במהלך כל השנים שנקפו מאז אותו מועד.

באשר לטענה בדבר דרך עריכת המדידה, עולה מהדוח, כי השוטר ציין בדוח את המקום שבו נערכה בדיקת התיאום עם תחילת המשמרת ובסיומה, ואף התייחס לבדיקות האחרות שבוצעו לצורך הפעלת הממל"ז, ויש בכך - ובהיעדר טענה ממשית מצד המערער לעניין המהירות בה נסע - כדי להוות ראיה מספקת לביסוס בדיקת המכשיר. בנסיבות אלה, לא הצביע המערער על כל עיוות דין שנגרם לו, הנוגע לגופה של אשמה.

על פי תיקון של צו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002, מיום 22.2.2017 (קובץ תקנות תשע"ז מס' 7779, ע' 724), התווספה עבירה של נסיעה במהירות העולה על המותר, בין 41 קמ"ש עד 50 קמ"ש, בדרך שאינה עירונית, כעבירת קנס, שהקנס עליה הינו 1500 ₪. המערער טוען אפוא, כי יש להטיל עליו קנס זה, על פי תיקונו של הצו, ויש לבטל את עונש הפסילה שהוטל עליו, מכוח הוראת סעיף 5(ב) לחוק העונשין, הקובעת כי -"הורשע אדם בעבירה בפסק דין חלוט ולאחר מכן נקבע לאותה עבירה בחיקוק עונש, שלפי מידתו או סוגו הוא קל מזה שהוטל עליו- יהיה עונשו העונש המרבי שנקבע בחיקוק, כאילו הוטל מלכתחילה".

אין מקום לקבלת הטענה.

ראשית, הגדרת העבירה כעבירת קנס, עניינה בסדרי הדין הנוהגים באותה עבירה, ו"אין בקביעת עבירה כעבירת קנס או בקביעת גובה הקנס על עבירה כאמור, כדי לשנות את סיווג העבירה כאמור בסעיף 24 לחוק העונשין." (סעיף 221(ב1) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982). עבירת קנס המוגדרת גם כ"עבירה של ברירת משפט" (סעיף 228 לחסד"פ), אינה מונעת את הדיון בעבירה בבית משפט, בין בהחלטת תובע ובין ביוזמת הנאשם, מקבל הודעת תשלום הקנס, וממילא אין בית המשפט כבול בגזר דינו לקנס הקבוע בצידה של עבירת הקנס, על פי צו התעבורה (עבירות קנס). משכך, העובדה כי ניתן לעובר עבירת הקנס לשלם את הקנס ולא להיות מזומן לדיון, אלא ביוזמתו, אין משמעה כי מעתה העונש הקבוע לאותה עבירה הוא קל יותר, "לפי מידתו או סוגו".

שנית, יצוין, כי מכוח הוראת סעיף 6 לחוק העונשין, הוראת סעיפים 4 ו-5 לחוק זה, אינן חלות

"על עבירה לפי חיקוק שנקבע בו או לגביו שיעמוד בתוקפו לתקופה מסוימת, או שנובע מטיבו שהוא נתון לשינויים מזמן לזמן". הכללת נסיעה במהירות העולה בין 41 ל-50 קמ"ש, מעל המותר, בדרך שאינה עירונית, בגדרן של עבירות הקנס, הינה בגדר חיקוק "הנתון לשינויים מזמן לזמן", והנועד ביסודו, נוכח צרכי השעה, להקל על העומס המוטל על בתי המשפט לתעבורה, ולהחמיר בגובה הקנסות, כפי שעולה מפרוטוקול הדיון של ועדת הכלכלה של הכנסת, מיום 17.1.2017, שאישרה שינויים אלה, מכוח סמכותה על פי צו התעבורה (עבירות קנס).

נוכח האמור, נדחה הערעור, והוראות גזר הדין יישארו ללא שינוי.

המערער יפקיד רישונו במזכירות בית המשפט השלום לתעבורה באשדוד, עד יום 8.5.2018, בשעה 11:00.

ניתן היום, י"ט אייר תשע"ח (04 מאי 2018) בהעדר הצדדים, ויועבר לצדדים בדואר.

יורם צלקובניק, שופט
ס. נשיאה